

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 242/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s. r. o., Potočná 2835/1 A, Čadca, IČO 36 866 849, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Miroslav Stopka, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 153/2021 z 25. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadostučinenie vo výške 2 000 eur a náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:
3. Sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného stranou sporu vedeného na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 148/2011, v ktorom sa žalobca domáhal proti sťažovateľovi uloženia mu povinnosti upustiť a zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva k veci. Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 148/2011-292 z 12. decembra 2018 uložil sťažovateľovi povinnosť vydať žalobcovi kľúče od garáže bez súpisného čísla, postavenej na parcele KN C 3781, záhrady s výmerou 347 m² v katastrálnom území obce [REDAKOVANÉ], zapísanej na [REDAKOVANÉ] (ďalej len „garáž“), a zakázal sťažovateľovi brániť žalobcovi v parkovaní osobného motorového vozidla v garáži a v užívaní tejto garáže.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 8 Co 107/2019-375 z 18. decembra 2020 tak, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Súdny nesprávne vyhodnotili skutkový a právny stav veci, keď prijali záver, že žalobcovi svedčí spoluvlastnícke právo k spornej garáži, na základe čoho mu poskytli súdnu ochranu v zmysle ním uplatneného súdneho nároku. Sťažovateľ zastáva názor, že v súdnom konaní preukázal, že k spornej garáži mu svedčí výlučné vlastnícke právo z dôvodu, že ju sám zhotovil a žalobca predmetnú garáž využíval na parkovanie motorového vozidla len na základe súhlasu sťažovateľa. Sťažovateľovi nie je zrejmé, z akého právneho titulu súdy vyvodili spoluvlastnícke právo strán sporu k spornej veci. Rozsudok okresného súdu považuje preto za arbitrárny bez opory v právnom poriadku.

b) Nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu rozhodných skutočností, konkrétne svojho výlučného vlastníckeho práva k spornej garáži. Práve naopak, podľa názoru sťažovateľa dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu svojho spoluvlastníckeho práva nepreukázal žalobca.

c) Záver najvyššieho súdu, v zmysle ktorého zo strany sťažovateľa malo ísť o formálne namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, považuje za nesprávny a je presvedčený, že podané dovolanie naplnilo dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý bol riadne vymedzený a najvyšší súd sa tak mal zaoberať sťažovateľom vytýkanými vadami rozsudku okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktoré mali za následok nesprávne posúdenie otázky existencie spoluvlastníckeho práva žalobcu a otázky, koho zaťažuje dôkazné bremeno v tejto veci. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne, svojvoľné, formalistické, právne neudržateľné, prijaté v zrejmom omyle a zasahujúce do samotnej podstaty sťažovateľovho práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd s poukazom na § 447 písm. c) CSP a § 447 písm. f) CSP odmietol dovolanie sťažovateľa. Najvyšší súd sa podľa jeho názoru nesprávne vysporiadal s ním uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, v dôsledku čoho považuje jeho rozhodnutie za formalistické a arbitrárne, porušujúce právo sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

8. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej.

Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

9. V nadväznosti na uvedené východisko ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. I. ÚS 593/2017, II. ÚS 423/2018).

10. Zároveň je vhodné pripomenúť, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru, a teda nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

11. Úlohou ústavného súdu bolo preto v danom prípade posúdiť, či najvyšší súd ako súd dovolací napadnutým uznesením nevybočil zo zákonného rámca, a teda či napadnutým uznesením nedošlo k porušeniu sťažovateľom uvedených práv, a to aj s poukazom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

12. Sťažovateľ prípustnosť dovolania odôvodnil dovolacím dôvodom zakotveným v § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Z argumentácie sťažovateľa uplatnenej v dovolaní možno vyvodíť, že jeho naplnenie videl sťažovateľ v nesprávnom právnom posúdení veci v otázke existencie spoluvlastníckeho práva strán sporu k spornej garáži a nesprávnej aplikácii dôkazného bremena okresným súdom a krajským súdom vo vzťahu k preukázaniu existencie vlastníckeho práva, na základe čoho bola žalobcom uplatnenému nároku neoprávnene priznaná súdna ochrana.

13. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia po prezentovaní teoretických a judikatórnych kritérií pri posudzovaní naplnenia dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP konštatoval, že v preskúmvanej veci sťažovateľ otázku relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 CSP v dovolaní nenastolil, keďže sťažovateľom vymedzená otázka podľa názoru dovolacieho súdu nie je otázkou právnou, ale otázkou skutkovou. Najvyšší súd poukázal na zistený skutkový stav veci, na ktorom je založený dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a z ktorého vyplynulo, že vzhľadom na to, že veľkosť podielu ku garáži zistená nebola, bol krajský súd toho názoru, že podiely žalobcu a sťažovateľa sú rovnaké, na základe čoho poskytol s poukazom na § 126 Občianskeho zákonníka ochranu žalobcovi ako podielovému

spoluvlastníkovi, u ktorého bol narušený pokojný stav užívania dvoj garáže vylúčením žalobcu z jej užívania. Tiež poukázal na záver odvolacieho súdu, podľa ktorého sťažovateľ svoju obranu v tom, že on výlučne staval túto garáž pre svoju potrebu, a preto je jej výlučným vlastníkom, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, nepreukázal. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že pri riešení otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, nejde o relevantnú otázku z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, keďže posúdenie tejto otázky v každom jednotlivom prípade sa odvíja od posúdenia vysoko individuálnych, konkrétnych a spravidla už nevyskytujúcich sa skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu takáto individuálna otázka ani nemôže mať znaky zásadného právneho významu. Najvyšší súd ďalej uviedol, že skutkový základ, ktorý bol zistený v základnom konaní, nemožno v dovolacom konaní spochybňovať tak, ako to robí sťažovateľ, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Najvyšší súd tak skonštatoval, že v danom prípade sťažovateľ vo väzbe na § 421 ods. 1 písm. a) CSP síce argumentuje nesprávnym právnym posúdením, ale toto bližšie ďalej nevymedzil, obmedzujúc sa len na konštatovanie, že podľa jeho názoru žalobca v konaní dôkazné bremeno neunesol. Z takto predostretého všeobecného konštatovania sťažovateľa v otázke právneho posúdenia veci by si v podstate dovolací súd mal dedukovať právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čo je neprípustné. Najvyšší súd sťažovateľovi vytkol aj absenciu konkretizácie uplatneného dovolacieho dôvodu v nadväznosti na špecifikáciu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd mal odkloniť, ako aj absenciu vymedzenia právneho posúdenia odvolacieho súdu, ktoré sťažovateľ považuje za nesprávne, a konkretizácie toho, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť. Zároveň sťažovateľovi vytkol, že síce formálne namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, z obsahu dovolania však nevyplýva ani žiadna právna otázka, pri ktorej by sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a jeho dovolanie je odôvodnené iba polemikou s právnym názorom odvolacieho súdu, spochybňovaním správnosti jeho rozhodnutia alebo kritikou toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie nezakladá a v tomto kontexte doplnil, že len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom nie sú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 CSP.

14. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti predložená argumentácia nie je spôsobilá spochybniť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti opakuje výhrady, ktoré už uplatnil pred krajským súdom a rovnako najvyšším súdom, a snaží sa doceliť rozhodnutie vo svoj prospech, postaviac ústavný súd do role ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá mu neprináleží. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Právne závery, ktoré v konečnom dôsledku viedli najvyšší súd k odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. c) a f) CSP, sú v napadnutom rozhodnutí zdôvodnené vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo a majú oporu nielen v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku, ale i v judikatúre najvyššieho súdu, na ktorú v odôvodnení napadnutého uznesenia poukazuje. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd za ústavne udržateľné.

15. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

16. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia je ústavný súd toho názoru, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tak dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Na podklade uvedených skutočností preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu